

Terry Brooks

De bewakers van Faerie

1

Het was bijna op de dag af een jaar geleden dat Aphengloed Elessedil met haar zoektocht naar de elfenhistoriën was begonnen en het dagboek vond.

Ze was in haar eentje diep in de kelders van het paleis, waar ze als elke dag aan dezelfde tafel zat, omringd door kaarsen om de duisternis op afstand te houden en gewikkeld in haar zware cape tegen de kou. In een inmiddels eindeloos, gestaag doorploeteren las ze zorgvuldig elk document, elke brief of notitie. Het was laat en haar ogen brandden van vermoeidheid en de stoffigheid, haar concentratie begon af te nemen en ze ging steeds meer naar haar bed verlangen. Ze had al zo lang elke dag de hele dag gelezen dat ze bijna ging denken dat ze Paranor en haar mededruïden nooit meer zou terugzien.

Als ze aan haar werkdag begon, was het nog donker, en dat was het wanneer ze ermee ophield weer. En afgezien van een toevallig bezoekje van haar zus of haar oom zag ze bijna niemand. Ze had alle historiën gelezen, met inbegrip van de aanhangsels, en was nu bezig met de eindeloze dozen andere geschriften die door de jaren heen door aanzienlijke families waren geschonken. Die papieren waren aanvullingen, verfraaiingen of correcties op wat werd beschouwd als de officiële weergave van een geschiedenis die duizenden jaren terugging. Ze was niet veel tegengekomen wat ze nog niet wist of waar ze iets aan had, maar ze had volgehouden, omdat ze nu eenmaal zo in elkaar stak. Als ze aan iets begon, gaf ze niet op totdat de taak was afgerond.

En nu was dat wellicht het geval. Net toen ze aanstalten maakte om het voor gezien te houden en naar bed te gaan, stuitte ze op een dag-

boek, geschreven door een jonge vrouw, een prinses van het rijk, die in het Faerietijdperk had geleefd. Het lag weggestopt op de bodem van een doos die ze net had leeggemaakt, klein, versleten en stug van ouderdom. Ze had de eerste paar bladzijden bekeken, had het meisjesachtige handschrift opgemerkt, naar de hoofdstukjes gekeken en wilde het al wegleggen. Maar toen had ze het toch weer ter hand genomen, nieuwsgierig, een voorgevoel, iets in de manier waarop het was geschreven, en ze was naar de laatste hoofdstukjes gebladerd en had iets onverwachts gevonden.

23, MAAND 5

Er is me iets vreselijks en iets heerlijks overkomen en ik kan het aan niemand vertellen.

Ik heb vandaag een jongen ontmoet. Hij is niet van ons volk en heeft ook niet onze morele en ethische overtuigingen. Hij is een kind van de donkerlingen uit de Leegte, maar de mooiste jongen die ik ooit heb gezien. Ik ben hopeloos verliefd op hem en ook al weet ik dat het verkeerd van me is en dat er niets goeds uit voort kan komen, wil ik toch geloven dat het misschien anders kan gaan.

Ik was diep in de Zilverdraadbossen op zoek naar troslelies en aardkruidzaden voor ons onderkomen, toen hij tevoorschijn kwam. Hij kwam uit het bos alsof hij uit de bomen was geboren, een prachtig droombeeld dat tot werkelijkheid kwam en vorm kreeg. Hij was zo oogverblindend, zo volmaakt. Blauwe huid (ik heb nog nooit zulk bodemloos blauw gezien), goudkleurige ogen, haar van middernachtelijk zwart met sterren, en toen hij me begroette, was zijn stem zo zacht als de laatste druppels van een zomerregen. Meteen vanaf dat eerste moment hield ik van hem. Ik kon er niets aan doen.

Zelfs toen ik wist wat hij was en dat hij voor mij verboden terrein was, kon ik mijn ogen niet van hem afhouden. Ik wil graag geloven dat ik me niet alleen lichamelijk tot hem aangetrokken voelde. Ik had genoeg tegenwoordigheid van geest om mezelf te waarschuwen tegen wat ik aan het doen was. Maar nadat we hadden gepraat en toen ik hoorde wat hij over zichzelf en zijn volk te zeggen had, wist ik dat ik er niets aan kon verande-

ren. Het schijnt dat de oudsten van ons ras veelvuldig liefde op het eerste gezicht hebben meegemaakt en daar zelden lang bij stilstonden. Misschien is dat aan mij doorgegeven, want dat gebeurde ook met deze jongen en mij.

We gingen op een rustige open plek zitten en praatten urenlang; ik weet niet meer hoe lang. Tegen de tijd dat er een eind kwam aan ons samenzijn, viel de schemering in. Ik ging bij hem weg met de belofte dat ik hem zou weerzien. Geen plannen, geen bijzonderheden, maar ik weet dat het zal gebeuren.

Ik wil dat het gebeurt.

26, MAAND 5

Vandaag kon ik mezelf er niet van weerhouden om naar het bos terug te gaan om hem op te zoeken. Ik was nog geen kwart uur op de open plek toen hij tevoorschijn kwam. Opnieuw gingen we zitten en praatten we over ons leven en onze hoop voor de toekomst. Bij hem voel ik me zo vrij, kan ik zo open zijn over mijn leven. Hij heeft hetzelfde bij mij, en ik ben er zeker van dat de liefde die ik voor hem voel niet gebaseerd is op een fundament van valse verwachtingen maar op ware mogelijkheden. Ik weet dat de verboden niet veranderd kunnen worden, maar ik zie niet in waarom ze niet een tijdje genegeerd mogen worden. Dat maak ik mezelf althans wijs. Dus ben ik er ook van overtuigd.

28, MAAND 5

Vandaag hebben we elkaar opnieuw ontmoet. We hadden het over onszelf, maar ook over de strijd tussen onze volkeren en de verschrikkelijke tol die die van ons aller leven eiste. Hij zei tegen me dat hij niet alle leden van zijn volk als slecht beschouwde of alle leden van ons volk als goed. In zijn ogen lag het niet zo eenvoudig en ik was het al snel met hem eens. De oorlog gaat maar door, duurt nu al eeuwenlang, een strijd die wortelt in het begin van al onze rassen en van de wereld zelf, en waar tijdens ons leven geen einde aan zal komen. We zijn kinderen van ons volk, maar als we alleen met z'n tweeën zijn, voelen we ons zo ver verwijderd van de oorlog. Konden we het maar zo houden. Konden we wat we voor elkaar voelen

maar beschermen, zodat niemand dat ooit zou kunnen vernielen.

Voordat we afscheid van elkaar namen, vertelde hij me dat hij me was gaan zoeken. Hij was door de oudsten van zijn volk erop uitgestuurd om vanaf een bepaalde uitkijkpost de stad te bespioneren, en toen had hij me zien ronddwalen. Hij mocht nergens bij betrokken raken, moest alleen observeren en verslag uitbrengen. Hij vond het afschuwelijk wat hij deed, maar het was zijn taak en zijn ouders zouden zich schamen als hij die slecht zou vervullen. Maar toen hij me zag, merkte hij dat niets hem nog iets kon schelen. Hij moest eerlijk zijn. Hij moest met me praten.

Inmiddels denk ik aan niets anders meer dan hoe ik hem kan vasthouden, hoe ik hem voor altijd de mijne kan maken.

2, MAAND 6

Toen hij vandaag naar me toekwam, de eerste dag van de nieuwe maand waarop we elkaar weer ontmoetten, heb ik mezelf aan hem gegeven. Dat deed ik uit vrije wil en met grote vreugde. We spraken niet toen het gebeurde, we bleven er zelfs niet even bij stilstaan. We deden eenvoudigweg wat we vanaf het eerste moment dat we elkaar ontmoetten al hadden gewild. Het was zo heerlijk, de gevoelens die door me heen gingen toen ik in zijn armen lag draag ik nog altijd met me mee en die zullen altijd bij me blijven. Het was mijn eerste keer en hij is mijn eerste echte liefde. Ik kon me niets mooiers wensen. Dit heeft me zo gelukkig gemaakt dat het mijn stoutste verwachtingen overtrof. Nu ik deze laatste, onomkeerbare stap heb genomen, valt er niets meer in overweging te nemen.

Ik ben de zijne.

3, MAAND 6

Vandaag zijn we weer samen geweest. Ik kon er niets aan doen. En hij ook niet, denk ik. We zijn zo verliefd. We zijn zo gelukkig.

5, MAAND 6

En nogmaals. Wederom was het hemels.

12, MAAND 6

Zo'n kwellig! Moeder hield me deze hele week thuis omdat ik moest studeren en huishoudelijk werk moest doen, en ik kon niet één keer naar hem toe. Vandaag waren we sinds een hele week weer bij elkaar. Hij zegt dat hij het begrijpt, maar voor hem is het ook moeilijk. Zo'n scheiding wil ik niet nog een keer meemaken!

15, MAAND 6

Zelfs drie dagen is al te lang. Ik was zo wanhopig, hij was zo buiten zichzelf van ongerustheid en verlangde zo naar me toen we bij elkaar waren. O, wat hou ik van hem!

17, MAAND 6

Net als ik denk dat alles weer normaal is en we onze regelmatige ontmoetingen kunnen oppakken, komt er weer iets tussen. Ik moet op bezoek bij mijn grootouders, in de stad Parsoprey. We moeten de Drakentanden over en naar de laagvlakten van de Sarain, waardoor ik twee hele weken weg ben. Ik kan niet naar hem toe om het hem te laten weten... We vertrekken onmiddellijk! Ik geloof dat ik doodga!

2, MAAND 7

Eindelijk weer thuis. Ik ben rechtstreeks naar de open plek gegaan en heb hem meegenomen naar ons huis en mijn bed. Het voelt zo goed om hem daar bij me te hebben. Ik vertelde hem waar ik allemaal was geweest en wat ik te verduren heb gehad. En hij, de lieve jongen, vertelde me dat hij het begreep en het me vergaf. Hij was bang dat ik hem had verlaten en niet zou terugkeren. Maar dat zou ik nooit doen. Dat moet hij weten. Ik zei het hem. Ik zal van hem houden tot de dag dat ik sterf.

22, MAAND 7

Wanneer ik maar kan neem ik hem mee naar mijn bed, niet langer tevreden met onze tijd samen op de open plek in het bos. Ik wil hem dicht bij me hebben. Ik wil dat hij altijd en voortdurend bij me is, maar ik moet het doen met wat ik kan krijgen. Ik kies momenten wanneer ik weet dat het

huis leeg is. Voor die ogenblikken leef ik. Ik word verteerd door mijn verlangens ernaar, ik zou willen dat ze eeuwig blijven voortduren.

10, MAAND 8

Vandaag heb ik iets gedaan wat misschien dwaas is geweest. Ik heb gesproken over de magie waarmee de elfen zich beschermen zodat ze veilig zijn. Ik heb te veel onthuld van wat ik wist, omdat ik indruk op hem wilde maken; maar pas nadat hij eerst iets had verteld over de magie waardoor zijn volk in veiligheid blijft. We hadden het er in algemene termen over, geen bijzonderheden, maar toch maak ik me zorgen. Tijdens onze vele gesprekken hadden we het over magie en hoe de oorlog tussen onze volkeren tot een einde gebracht zou kunnen worden. Als er geen magie zou zijn, zou er wellicht minder reden zijn om te vechten, zo redeneren we. Hij ziet het net zoals ik, en daar praten we openlijk over. Het blijft bij praten en veel gevolgen zal het niet hebben. Wat doet praten over magie, bezweringen en een eindeloos conflict er nog toe als we samen zijn? Niets doet er dan toe, behalve dat wij bij elkaar zijn.

Maar nu vraag ik me dat af. Want hoewel we voornamelijk in algemeenheden praatten, heb ik één keer een detail genoemd.

Ik heb hem over de Elfstenen verteld.

‘Aphen, ben je daar nou nog steeds?’

Ze keek snel van het dagboek op. Haar oom. ‘Ik ben er nog,’ antwoordde ze.

Ze schoof het dagboek onder een stapel papieren, pakte iets anders en deed alsof ze daar de hele tijd al in aan het kijken was. Dat ging instinctief en uit gewoonte, ze was zich er niet alleen van bewust dat het verboden was om iets uit de archieven weg te halen, maar ook dat haar komen en gaan voortdurend in de gaten werd gehouden en ze er nooit zeker van was wie haar precies gadesloeg. Meestal was het de paleiswacht die boven aan de keldertrap was geposteed, maar het kon om het even wie zijn. Ze mocht haar oom graag en was ook heel vertrouwd met hem, maar dat was niet het geval met de grotere elfengemeenschap, waarbinnen ze al zo lang een paria was dat ze nooit meer iets voor zoete koek aannam.

Het flakkerende, vage licht van een kaars bewoog zich langs de trap omlaag vanaf de verdieping boven haar, en haar oom kwam uit de duisternis tevoorschijn. ‘De uren die jij maakt, lieve jongedame, zijn belachelijk.’

Ellich Elesedil was de jongste van de twee broers die vele jaren geleden gegadigden waren voor de troonopvolging, en in haar ogen was hij het geschiktst voor de taak geweest. Maar zijn oudere broer, haar grootvader, was degene die na de dood van hun ouders heerser werd over de elfen. Nu was de zoon van haar grootvader, Phaedon, voorbestemd om de troon te bestijgen, en aangezien haar grootvader door chronische hart- en longproblemen steeds zwakker werd, was het heel waarschijnlijk dat hij binnenkort koning zou worden. Aphengloeds moeder was de veel jongere zus van Phaedon, en doordat zij per se niet betrokken wilde raken bij de perikelen aan het hof, had Aphengloed het voordeel gehad dat ze verre bleef van familie- en staatsaangelegenheden.

Maar minder ver dan ze eigenlijk wilde. Haar keus om tot de druideorde toe te treden, had daar een einde aan gemaakt.

Haar oom ging op een kruk zitten waarop ze vellen papier met haar aantekeningen had gestapeld, die hij zonder commentaar wegschoof. Hoewel hij eigenlijk haar oudoom was, vond Aphen dat maar een onhandige benaming en ze noemde hem simpelweg oom, vooral om haar genegenheid te tonen omdat ze elkaar zo na stonden. Hij was even lang, slank en blond als zij, hoewel zijn haar grijs begon te worden. ‘Het is al bijna middernacht, weet je. Wat de reden ook mag zijn om hier te blijven, het kan best tot morgen wachten.’

Ze glimlachte en knikte. ‘Er is geen echte reden om hier te blijven. Ik ben gewoon de tijd vergeten. Bedankt dat je me komt redden.’

Hij glimlachte naar haar terug. ‘Ben je vandaag nog iets interessants tegengekomen?’

‘Niets.’ De leugen kwam er gladjes uit. ‘Hetzelfde als altijd. Elke ochtend denk ik dat dit de dag wordt waarop ik een groot geheim ontdek over de magie, een of andere aanwijzing over een verdwenen talisman of een vergeten bezwering. Maar elke avond keer ik teleurgesteld naar mijn bed terug.’

Hij keek de ruimte rond, nam de planken met boeken en dozen in zich op, de stapels papieren die in hun metalen houders staken, de verspreid liggende documenten en losse vellen papier en aantekeningen. ‘Misschien valt er niets te vinden. Misschien ben je alleen maar documenten aan het uitzoeken die alleen jij ooit leest en verder niemand.’ Hij keek weer naar haar. ‘Ik wil je niet ontmoedigen, niet na al het werk dat je erin hebt gestopt. Ik vraag me alleen af of het niet allemaal voor niets is.’

‘Voor niets?’ herhaalde ze. Haar blauwe ogen flitsten op. ‘Denk je dat ik de laatste driehonderdvierenzestig dagen voor niets heb gewerkt?’

Hij stak in een sussend gebaar zijn handen omhoog. ‘Dat had ik zo niet moeten zeggen. Vergeet die woorden maar weer. Ik weet niet genoeg van wat je aan het doen bent om dat ook maar met enig gezag in twijfel te mogen trekken. Ik vraag het alleen omdat ik om je geef.’

‘Je weet waarom ik hier ben, oom,’ zei ze rustig. ‘Je weet hoe belangrijk het is wat ik aan het doen ben.’

‘Ik weet dat je gelóóft dat het belangrijk is. Maar als er niets te vinden is, er geen spoor van magie is en er geen talismans te ontdekken zijn, wat heb je dan bereikt?’

‘Dan weet ik in elk geval zeker wat jij duidelijk al denkt,’ antwoordde ze. ‘Dan heb ik de mogelijkheid geëlimineerd dat we iets over het hoofd hebben gezien. Er is veel tijd verstreken en veel van de verhalen is in de vergetelheid geraakt of verloren gegaan. Tenslotte zijn we een oud volk.’

Hij haalde zijn schouders op en leunde naar achteren op zijn kruk. ‘Zo oud dat we niet langer het volk zijn dat we ooit waren en dat waarschijnlijk ook nooit meer zullen worden. Sinds het Faerietijdperk hebben we niet stilgestaan. We vertrouwen niet meer op magie zoals we dat vroeger ooit deden, en zeker niet op hetzelfde soort magie. We delen de wereld nu met andere rassen, die van ons verschillen. De Faerieschepsels die de Leegte dienden zijn in het Verboden Rijk opgesloten. In plaats daarvan hebben we nu met mensen te maken, een volk met minder verbeeldingskracht, en de beschermende magie van vroeger is nu niet meer nodig.’

Ze wierp hem een blik toe. ‘Sommigen zouden dat wel eens kunnen betwijfelen. Grianne Ohmsford, bijvoorbeeld, als ze nog zou leven.’

‘Ja, waarschijnlijk wel. Tenslotte was zij de Ilseheks.’

‘Daarnaast was ze ook de Aartsrhys van onze orde, en zij heeft ons van precies dezelfde lieden gered tegen wie we ons volgens jou niet meer hoeven te beschermen.’ Ze zuchtte. ‘Hoor nou toch wat ik zeg, zit ik met mijn lievelingsoom ruzie te maken over onzin. En waarom helemaal? Laten we nou niet kibbelen. Ik heb werk te doen en ik ben van plan dat af te maken. Misschien vind ik niets. Maar voordat ik naar Paranor terugkeer, wil ik daar heel zeker van zijn.’

Met een knikje van zijn hoofd stond haar oom op. ‘Ik had niet anders van je verwacht. Kom je morgenavond bij ons dineren? Misschien heb je voor de verandering wel eens zin in een echte maaltijd. Bovendien missen Jera en ik je.’

Haar tante en oom woonden in een cottage vlak buiten het paleiselijk landgoed. Ze wilden enige afstand creëren tussen hun privéleven en zijn werk als lid van de Hoge elfenraad en adviseur van zijn broer. Zo lang ze zich kon herinneren hadden ze ervoor gekozen om geen gebruik te maken van de privileges waarop ze als lid van de koninklijke familie recht hadden.

Ze schonk hem een hartelijke glimlach en stond ook op. ‘Natuurlijk kom ik eten. Ik mis jullie ook. En ik beloof je dat ik het deze keer niet weer zal vergeten.’

Hij nam haar handen in de zijne. ‘Wat iedereen ook tegen je zegt, ik ben trots op het werk dat je bij de druïdeorde doet. Ik vind niet dat je iemand hebt verraden door hun aanbod te accepteren om bij hen te gaan studeren. Als je had geweigerd, had je alleen maar verraad gepleegd aan je eigen gevoel van wat goed en kwaad is. Maar ik wil toch zeggen dat als je deze taak hebt volbracht, je er misschien over wilt nadenken om voorgoed in Arborlon te blijven.’

Hij gaf haar een kneepje in haar hand, draaide zich om en liep met de kaars in de hand weer naar de trap terug. ‘Welterusten, Aphen. Zorg dat je wat slaapt.’

Ze keek hem na totdat de flakkerende kaars niet meer te zien was en

ging snel weer zitten. Ze groef onder de papieren waar ze het dagboek had gestopt en haalde het tevoorschijn.

Ze sloeg het open en las verder.

14, MAAND 8

Er is iets verschrikkelijks gebeurd, iets waardoor alles anders wordt. Hij heeft me verteld dat hij het bevel heeft gekregen om aan het einde van de week naar zijn huis in Rajancroft terug te keren. Zijn diensttermijn als bewaker zit erop. Hij wil dat ik met hem meega. Hij zei dat het nodig was dat we bij elkaar blijven. Mijn volk accepteert hem misschien niet, maar zijn volk zal mij wel accepteren. Zijn clan van donkerlingen is minder geneigd om andere Rassen buiten te sluiten; ik zou zijn bruid worden en zijn volk zou me omarmen. Terwijl ik naar hem luisterde, voelde ik zo'n intense, blijvende paniek opkomen bij de gedachte om Arborlon en de elfen te moeten achterlaten, dat ik amper kon ademen. Ik vroeg hem het niet meer ter sprake te brengen; ik zei tegen hem dat we een andere manier moesten zien te vinden.

17, MAAND 8

Het lijkt erop dat ik hem minder goed ken dan ik dacht. Hij is trots en volhardend, en hij piekert er niet over om van gedachten te veranderen. Ik moet met hem meegaan, zo zegt hij tegen me. Dat is onze enige kans op geluk, onze enige manier om een leven op te bouwen. We konden elkaar toch al niet voor eeuwig in het geheim blijven ontmoeten, zelfs als hem was toegestaan langer te blijven. Uiteindelijk zou iemand ons toch ontdekken. Hij dringt erop aan dat we eerder vroeg dan laat moeten handelen. Ik mag niet langer dralen. Ik moet met hem meegaan.

Tot mijn verbazing en ontsteltenis merk ik dat ik daar niet mee kan instemmen. Ik wil bij hem zijn, maar ik kan mijn huis en volk niet achterlaten. Dat zei ik ook tegen hem. Ik smeekte. Als we dan niet zo vaak bij elkaar konden zijn, moesten we dat eenvoudigweg doen als het wel kon. Maar nog terwijl ik dit tegen hem zei, zag ik aan zijn gezicht dat hij dit weigerde te aanvaarden en ik wist dat hij nooit tevreden zou zijn totdat hij me kon meenemen.

Wat moet ik doen? Ik weet dat ik hem zal verliezen en dat kan ik niet verdragen. Alsjeblieft, laat hem de redelijkheid ervan inzien! Laat hem alsjeblieft blijven!

18, MAAND 8

Ik ben kapot. Ik ben het beklagenswaardigste en ellendigste schepsel dat leeft. Ik heb iedereen verraden door mijn dwaze, zelfzuchtige gedrag en ik kan me in de verste verte niet voorstellen welke prijs anderen ervoor zullen moeten betalen.

Mijn jongen is weg. Mijn prachtige, heerlijke minnaar en vriend heeft me verlaten en misschien nog erger. Ik weet niet wat ik moet doen. Ik kan alleen maar opschrijven wat er is gebeurd in een poging het te begrijpen. Maar wellicht kom ik niet verder dan dat ik onvermijdelijk moet erkennen dat er niets meer gedaan kan worden.

Eerder vandaag ontmoetten we elkaar voor de laatste keer. Ik nam hem mee naar mijn kamer en naar mijn bed, en sprak de woorden uit waarvan ik dacht dat ik die nooit zou uitspreken. Ik zei tegen hem dat ik mijn volk nooit zou kunnen achterlaten en dat we een einde moesten maken aan onze rendez-vous en onze hoop op een leven in de toekomst moesten opgeven. Ik had al geweigerd wat hij van me wilde. Hij zou nooit accepteren wat ik wilde. Wat had het dan nog voor zin om iets voort te zetten wat overduidelijk verdoemd was?

Ik deed dit in een ondoordachte poging om hem van gedachten te doen veranderen, hoopte dat het vooruitzicht dat hij me zou verliezen voor hem net zo pijnlijk was als het voor mij was als ik hem zou verliezen. Ik deed het uit wanhoop maar ook met de overtuiging dat ik hem de waarheid vertelde als ik hem zei dat ik mijn huis en volk niet kon achterlaten.

Te midden van een wanhoop en pijn zo intens dat ik dacht dat ik daar nooit meer overheen zou komen, vrijden we nog een laatste keer, en toen liet hij me in mijn bed achter bevredigd en in slaap, in de veronderstelling dat ik wellicht mijn overwinning had behaald en hij zou blijven.

Ik had het mis. Ik had niets behaald. Toen hij uit mijn bed stapte, verliet hij niet het huis. In plaats daarvan deed hij iets wat de oorzaak is van mijn vernedering en wanhoop. Omdat hij een donkerling was, wist ik dat

hij magie kon toepassen. Omdat ik van hem hield, heb ik hem nooit naar de aard ervan gevraagd. Dat leek niet relevant voor onze relatie en onze liefde. Ik wist dat ze er was; het hinderde me niet dat ze er was.

Maar toen ik later die middag wakker werd, lag er een briefje naast me. En dit stond erin:

Ik kan niet opgeven.

Je moet naar me toekomen.

Gebruik deze Elfstenen om me te vinden

en om de andere Stenen

die ik in gijzeling hou,

weer op te eisen.

Zo veel hou ik van je.

Onder het briefje lagen de drie blauwe Elfstenen, de zoekstenen van de vijf kostbare sets.

Ik haastte me onmiddellijk naar de plek waar mijn vader de Elfstenen veilig had opgeborgen, doodsbang voor wat ik daar zou aantreffen. Met de magische woorden maakte ik de sloten open die in het bastion ingebed waren en ik ontdekte tot mijn afgrijzen dat mijn donkerlingjongen niet had gelogen. De Elfstenen waren weg... allemaal, op deze drie na die hij bij me had achtergelaten.

Eerst begreep ik het niet. Dat hij weg was en me had gevraagd achter hem aan te komen, was zonneklaar, maar de rest veel minder. De betekenis van zijn woorden was duister en gevaarlijk; ik wist niet welke conclusie ik eraan moest verbinden. Had hij de Elfstenen alleen weggenomen om mij over te halen hem te volgen, of had hij ze om een heel andere reden gestolen: om zijn volk te helpen, om hun de magie te geven waaraan het ze als dienaren van de Leegte had ontbroken? Het eerste sprak van een overhaaste en wanhopige daad. Het tweede was doelbewust kwaadaardig. Dat kon ik niet van hem geloven. Maar als ik het mis had, wat dan? Wat wist hij van de Elfstenen? Wist hij dat hij ze niet kon gebruiken, dat geen enkele donkerling dat kon? Besepte hij dat alleen een waarachtige elf de magie tot leven kon wekken? Wist hij dat de Elfstenen

vrijwillig geschonken moesten zijn om de bezitter ervan te kunnen dienen?

Wat was de werkelijke reden dat hij ze had weggenomen?

Ik had hem niets verteld over waar ze te vinden waren en hoe hij erbij kon komen. Daar was ik heel zeker van. En toch had hij het op de een of andere manier geweten. Wat wist hij nog meer waarvan ik me niet bewust was? In hoeverre heb ik me vergist in hoe goed ik hem kende?

Ik word bijna hysterisch van onzekerheid. Ik zie niet hoe ik de zaak op enigerlei wijze bevredigend kan oplossen. Ik kan niet naar hem toegaan zonder te weten wat zijn ware bedoelingen zijn. Hoe kan ik zeker zijn van wat hij in zijn schild voert? Heeft hij me verraden of denkt hij oprecht dat zijn diefstal ervoor zorgt dat ik naar hem toe ga?

Als hij de jongen is die ik denk dat hij is – de jongen op wie ik verliefd werd – dan is het laatste aan de hand. Maar waarom heeft hij me niet vertrouwd als hij wil dat we samen zijn? Waarom heeft hij zijn toevlucht genomen tot zo'n wanhopige daad? Hij beseft toch zeker wel in welke positie hij me heeft gemanoevreerd? Denkt hij dat ik aan de schande kan ontsnappen die aan zijn diefstal kleeft of doe ik er niet meer toe voor hem?

Wat moet ik doen?

25, MAAND 8

Dagen zijn verstreken sinds ik het laatst heb geschreven, mijn gedachten te vergiftigd om te worden opgetekend. Ik heb niemand verteld wat er is gebeurd. Degenen die de waarheid moeten weten, komen daar gauw genoeg achter. Maar nog niet, zo lijkt het, want ik heb niets van de diefstal gehoord. Ik weet waar hij de Elfstenen mee naartoe heeft genomen, maar ik kan niet bedenken hoe ik op pad moet gaan om ze terug te halen.

Dus wacht ik. Ik zit urenlang na te denken over wat ik moet doen. Hoe langer ik met mezelf overleg, hoe minder duidelijk mijn handelwijze wordt. Ondanks wat ik voor hem voel, zijn mijn emoties te onbetrouwbaar om me daardoor te laten leiden. Ik moet een manier zien te vinden om de zaken recht te zetten, en daarvoor moet ik zeker weten dat een ver-

keerde beoordeling mijnerzijds mijn volk geen schade zal toebrengen. Het is al erg genoeg dat mijn ouders moeten lijden onder mijn zonde; het is ondraaglijk te denken dat het elfenvolk ook voor mijn dwaasheid zou moeten betalen.

Misschien zelfs met hun leven.

Dat zou ik niet kunnen verdragen.

28, MAAND 8

Ik weet nu wat ik moet doen. Ik heb er lang genoeg over nagedacht. Ik moet alles op het spel zetten en met de blauwe Elfstenen de andere Stenen en mijn donkerlingjongen gaan zoeken. Ik moet de waarheid over hem weten, en ik moet rechtzetten wat verkeerd is gegaan. Ik vertrek in de ochtend met een klein groepje elfenjagers, nadat ik mijn vader een leugenachtig verhaal heb opgedist over wat ik van plan ben; een nieuwe zonde boven op de andere. Maar wat maakt eentje meer nou nog uit?

24, MAAND 9

Ik ben met lege handen teruggekeerd. Tijdens mijn zoektocht heb ik noch de Elfstenen, noch de jongen gevonden. Hoezeer ik me ook inspande en hoe ik de magie ook gebruikte, mijn schatten werden niet onthuld. Het is alsof ze van de aardbodem verdwenen zijn. Rondvragen hielp niets. Misschien weet iemand wat er van ze geworden is, maar niemand zegt iets. Ik heb de blauwe Stenen teruggegeven en alles opgebiecht. Ik ben in ongenade gevallen en verloren.

Toch ontspinnen de gebeurtenissen zich zodanig dat me een kans op verlossing wordt geboden en die zal ik aangrijpen. Misschien zal ik in de geschiedenis worden herinnerd als iemand die het juiste heeft gedaan en wordt me op die manier nog enige gratie verleend.

Ik smEEK om vergeving, mijn liefste vader en moeder. Laat niemand Meresch en Pathke Omarosian ervan beschuldigen dat ze niet genoeg van hun eigenzinnige dochter hebben gehouden en haar niet hebben omarmd. Laat hier, op deze bladzijden, duidelijk zijn dat ik het leven dat ik met jullie heb gedeeld altijd zal koesteren. Als jullie dit lezen, en ik hoop dat jullie dat ooit zullen doen, wees dan niet verdrietig om me. Wees blij

dat ik vrede heb gevonden. Ik heb mijn tweede kans gevonden en die ga ik nu vreugdevol omarmen.

Vol eerbied, uw dochter Aleia

2

Aphengloed vertrok uit het paleis, knikte onderweg minzaam naar de wachtpost die naast de deur van de archieven stond en stak met lange, soepele passen het paleisterrein over naar de paden die naar de verschillende delen van de stad zelf leidden. Ooit, toen ze nog een meisje was, was ze opgeleid om Spoorzoeker te worden. Maar haar echte talenten lagen bij haar scherpe instinct en haar ongebruikelijke band met de magie van de elementen aarde, lucht, water en vuur, en om die reden was ze gevraagd om tot de druïdeorde in Paranor toe te treden. Ze had de uitnodiging bijna zonder nadenken geaccepteerd, opgetogen bij het vooruitzicht dat ze de grenzen van de magie kon opzoeken, nieuwe wegen kon vinden om te genezen en de kans om een beter leven voor de Rassen en hun thuislanden te creëren.

Nu ze erop terugkeek, had ze gehandeld zonder er afdoende over te hebben nagedacht, zich niet bewust van de invloed die dat besluit op haar leven zou hebben. De druïden stonden laag in aanzien bij de elfen, en degenen die tot hen toetraden, werd gebrek aan gezond verstand en een verstoord geestelijk evenwicht verweten. Als je eenmaal de kant van de druïden koos, werd automatisch aangenomen dat je partij koos tegen de elfen. In haar tijd werd in het algemeen zo gedacht en Aphens veronderstelling dat zij op de een of andere manier anders zou worden behandeld omdat ze een kleindochter van de koning was, bleek te optimistisch. Sterker nog, de elfen waren er alleen maar bozer om.

Nu, zes jaar later, was ze terug in Arborlon en diep teleurgesteld toen ze ontdekte dat er niet veel verandering was gekomen in hoe haar volk over haar dacht. Zo langdurig als hun woede al was, hun onwil om te

vergeven duurde nog langer en haar terugkeer had niet bepaald positieve gevoelens losgemaakt. Het had er zelfs op geleken dat haar familie – los van haar zus en oom – haar liever kwijt dan rijk was. Maar ze was met een doel gekomen en ze wilde dit tot de bodem uitzoeken. Haar mede-druïden steunden haar in haar inspanningen, die hadden er onmiddellijk de waarde van ingezien, maar alle anderen vonden het maar tijdverspilling. De koning, haar grootvader, had haar de toestemming verleend waar ze om had verzocht, maar slechts nadat hij duidelijk had gemaakt dat door de jaren heen dezelfde zoektocht al herhaaldelijk door anderen was ondernomen en dat, zelfs al zou ze iets bruikbaar vinden, haar ontdekkingen enkel en alleen aan de elfen zouden toebehoren en aan niemand anders, en zeker niet aan de druïdeorde.

Ze begreep wel waarom hij haar die beperking oplegde. Er bestond nog een hoop wrok uit de periode waarin Grianne Ohmsford Aartsrhys was geweest en het elfenvolk door het Zuidland en de legers van de Federatie was bedreigd. Hoewel het Grianne was geweest die een einde aan die dreiging had gemaakt, waren verschillende leden van haar orde bondgenoot geweest van de eerste minister van de Federatie, Sen Dunsidan, en zowel zij als de orde kon geen goed meer doen toen dat verraad werd ontdekt. Koningin Arling Elesedil, die altijd al een diepe afkeer en wantrouwen jegens de druïden koesterde, had alle banden met de orde verbroken.

Het maakte niet uit dat Grianne Ohmsford al meer dan honderd jaar weg was, of zelfs dat degene die haar als Aartsrhys was opgevolgd, zelf lid was van de familie Elesedil. De oude koning, Arlings zoon, had de overtuigingen van zijn moeder over de druïden overgenomen, en alleen maar omdat Aphengloed een elf was en bovendien zijn kleindochter, was het haar toegestaan om haar onderzoek te doen.

Vele anderen dachten dat ze haar studies en praktijken maar ergens anders moest uitvoeren als ze zich niet kon herinneren waar haar loyaliteiten hoorden te liggen.

Met opgeheven hoofd en waakzaam rondkijkend naar haar omgeving verliet ze het paleiselijk terrein en liep over het pad dat naar de cottage leidde die ze met haar jongere zus deelde. Waar ze zich ook in

Arborlon begaf, ze keek altijd nauwlettend naar wat er om haar heen gebeurde. De stad mocht dan ooit haar thuis zijn geweest en misschien zou die dat ooit weer worden, maar voorlopig was ze niet meer dan een bezoeker in een vreemd land. Er waren zo veel elfen die haar aanwezigheid wantrouwden dat ze het zich niet kon veroorloven zichzelf veilig te wanen.

En zeker vanavond niet, nu ze iets bij zich had wat ze uitdrukkelijk niet in haar bezit mocht hebben. Een van de afspraken die ze had gemaakt was dat ze niets uit de archieven zou meenemen. Onder geen beding. Om welke reden dan ook. Maar tussen haar verzameling papieren en aantekeningen zat ook het dagboek in haar tas.

En als ze betraapt werd...

Ze schudde de zaak van zich af. Ze móést dit doen. Het dagboek was belangrijk, misschien de belangrijkste informatiebron die was ontdekt sinds de Eerste Raad der druïden bijeen was geweest.

Iedereen wist natuurlijk dat de verdwenen Elfstenen bestonden. Maar alleen in zijn algemeenheid, zonder enige concrete bijzonderheden. Dat wisten ze vooral omdat de blauwe Stenen, de zoekstenen, niet hetzelfde lot was beschoren als de andere sets. Elke set bevatte drie Stenen, die elk de kracht van het hart, de geest en het lichaam van de gebruiker weerspiegelden. Niemand wist wat er van de andere Stenen was geworden. Niemand wist welke kleur ze hadden en waar ze voor dienden. Nergens in hun geschiedenis was daar iets over opgeschreven, op een paar vage verwijzingen naar een periode uit de oude Faerietijd na, toen alle Elfstenen waren vervaardigd, net genoeg om aan te geven dat er bij elkaar vijf sets waren geweest en dat er met hun verdwijning vier verloren waren gegaan. Het was het grote mysterie van alle elfenmagie.

En net nu bijna iedereen tot de conclusie was gekomen dat de vermiste Elfstenen waren verdwenen en nooit meer teruggevonden zouden worden, dook dit op, een dagboek geschreven door een meisje dat Aleia heette en waarmee eindelijk het mysterie zou worden opgelost.

Dus ze kon haar geluk amper op toen ze het vond. Stel je voor dat ze de Stenen zouden terugvinden! Ze glimlachte bij de gedachte. Iedereen kende de macht van de blauwe Stenen. Maar niemand wist ook maar

iets van de andere vier sets; zelfs niet welke kleur ze hadden. Ze werden nergens beschreven. Althans, dat hadden ze niet kunnen ontdekken. Het was allemaal al zo lang geleden, zo ver terug in de tijd. Het was zoals Ellich had gezegd. Toen waren de elfen een ander volk. De wereld was anders. De andere Rassen waren nog niet geboren. Toen bestond alleen het Faerievolk, dat werd bezield door verschillende vormen van magie, waarin andere schepsels hadden mogen delen, maar die waren nu ofwel tot de mythologie veroordeeld, ofwel door machtige magie naar de duistere wereld van het Verboden Rijk gestuurd.

Het gaf haar wat respijt. Al degenen die de Leegte hadden gevolgd of trouw hadden gezworen, waren in het Verboden Rijk gevangengezet: donkerlingen, Furies, Harpijen, draken, Dwergeren en anderen. En toch was de schrijfster van dit dagboek op een van hen verliefd geworden. Ze had hem prachtig gevonden en charmant, had zichzelf vrijwillig aan hem gegeven en had zich een leven met hem voorgesteld.

Met een schepsel van de Leegte.

Het leek onmogelijk, maar soms vroeg Aphēn zich af of degenen die als kwaadaardig werden beschouwd feitelijk slechts diegenen waren die de oorlog hadden verloren en door de overwinnaars waren gebrandmerkt. Ze begreep dat de werkelijkheid niet zo simpel was als iedereen wilde geloven, niet zo rechtlijnig of zo gemakkelijk te verklaren. Niet zwart-wit, maar voornamelijk grijs.

Ze was nu bij de cottage, die in duisternis was gehuld; klaarblijkelijk was er niemand. Misschien lag haar zus in bed of was ze nog niet thuis. Haar werk als Uitverkorene van de Ellcrys was lastig en veeleisend, en soms maakte ze wel dagen van achttien uur. Aphēngloed dacht niet dat zij ooit zou kunnen wat die baan van je eiste. Maar ze veronderstelde dat er ook elfen waren die niet dachten dat iemand haar werk zou kunnen doen of zelfs kon zijn wat zij was.

Ze maakte de deur open, ging naar binnen en bleef even staan om haar ogen aan het donker te laten wennen. De stilte nestelde zich om haar heen en ze gaf zich eraan over, terwijl ze met haar zintuigen naar de aanwezigheid van haar zus zocht. Ze vond de signalen al gauw – een rustige ademhaling, een beweging onder de lakens, het geruis van bed-

dengoed – boven aan de trap in de slaapkamer die ze deelden als ze thuis was, wat tegenwoordig niet vaak het geval was. Aphén zuchtte en ging zitten, haar gedachten nog altijd bij de tekst uit het dagboek en de vragen die die opwierp over het lot van de vermiste Elfstenen.

Ze vroeg zich vooral af hoe de Stenen verdwenen waren. Kennelijk had Aleia tevergeefs naar de donkerlingjongen en de Stenen gezocht. Dat leek vreemd, aangezien ze de blauwe Elfstenen had waarmee ze kon zoeken. Maar als ze niet getraind was in het gebruik ervan – wat waarschijnlijk het geval was – dan had ze vermoedelijk niet het raffinement gehad om ze op te sporen.

Maar dan nog, hadden anderen sindsdien dan geen poging gedaan om de verdwenen Stenen te vinden? Hadden de elfen niet zelf de blauwe Stenen gebruikt om daar een poging toe te doen? Ze kon zich niet voorstellen dat niemand die moeite had genomen. En toch had in al die jaren niemand ook maar een spoor ervan gevonden.

Ze zette haar overpeinzingen over dat onderwerp opzij en begon na te denken over wat er met Aleia was gebeurd na haar terugkeer naar Arborlon. In het dagboek had ze aangegeven dat haar een andere kans was geboden om de zaken recht te zetten, een kans waarmee ze nog een beetje verlossing kon vinden. Maar wat voor soort kans? Daar werd in het dagboek niets over vermeld.

En hoe zat het nou echt met die donkerlingjongen? Had hij de Elfstenen alleen maar weggenomen om haar te dwingen hem te gaan zoeken? Werd zijn motief volledig ingegeven door zijn liefde voor haar, zoals zij zo wanhopig graag wilde geloven? Of was hij al die tijd al van plan geweest om de Elfstenen te stelen of elke andere magie waar hij de hand op kon leggen? Was hij het donkere schepsel waarvan ze zo vreesde dat hij dat was, had hij haar doelbewust verleid en had hij helemaal geen gevoel of passie gehad? Had hij al die tijd gedaan alsof? Voor beide gevallen waren argumenten te vinden. Ze had zo'n gevoel dat niemand dit ooit te weten zou komen.

Wat misschien ook maar het beste was. Het zou verdrietig zijn als ze ontdekte dat Aleia misleid was, dat ze zichzelf aan een leugenaar en een dief had gegeven.

Aphen leunde in haar stoel achterover en staarde uit het raam. Er waren zo veel vragen, en ze had zo veel antwoorden nodig, terwijl daar zo weinig van waren. Morgen zou ze in de archieven van de koningen en koninginnen uit de Faerietijd kijken, naar de zorgvuldig opgetekende afstamming van koninklijke ouders en kinderen. De meeste waren nog intact, Aleia en haar ouders stonden vast wel ergens vermeld. Los van de namen zou er niet veel meer informatie zijn, maar het was een begin van de zoektocht waarvan ze nu wist dat ze die moest ondernemen.

Met haar hand streek ze over haar tas die naast haar lag, haar vingers vonden het platte oppervlak van het dagboek dat daarin zat.

‘Ga je binnenkort nog naar bed?’

Arlingfant stapte de kamer in; ze was klein, fijn gebouwd en in zijde gehuld. Ze liep naar haar zus en knielde voor haar neer alsof ze een smeekbede wilde doen. Ze hief haar volmaakte gezicht – ovaal van vorm en gedomineerd door een paar donkere ogen en uitgesproken elfengelaatstrekken – naar haar op en haar glimlach was als een maan-sikkel die vanachter de schaduw van een wolk tevoorschijn kwam.

‘Ik hoorde je thuiskomen. Mijn zintuigen zijn in alle opzichten even goed als die van jou, Aph.’

‘Alles aan jou is even goed. Sliep je al of was je wakker en lag je op mij te wachten?’

‘Ik lag wakker. Ik was aan het nadenken.’ Afwezig veegde ze een paar losse lokken van haar donkere haar weg. ‘De boom is zo’n mysterie voor mij, zelfs nadat ik er bijna acht maanden voor heb gezorgd. Hij communiceert bijna nooit, zelfs niet op heel subtiële wijze. Hij rekent erop dat wij doen wat nodig is, en van ons wordt verwacht dat we maar moeten weten wat die behoeften dan zijn. Dat lijkt voor iedereen een bijna onmogelijke taak. Ook al dienen we hem met z’n twaalfen, dan kunnen we toch nog iets over het hoofd zien. Wellicht leggen we dat wat we waarnemen verkeerd uit. We zouden allerlei dingen kunnen doen die hem schade toebrengen. En toch gebeurt dat op de een of andere manier niet. Maar dat betekent niet dat we ons daar niet elke minuut dat we wakker zijn zorgen over maken.’